

Гавран и лисица

Црни гавран уграбио
комад младог, белог сира
сео са њим на врх храста
откинуо стручак жира.

Паде жир на тета лију,
гладна она поглед диже
па кад виде сир и птицу,
лукаву њушку лиже.

Па направи глас умилни:
„Ој, гавране створе дивни
откуда те носи лет,
као звезда сјајиш,
диви ти се шумски свет.

Перје твоје цакли се и сија,
лепота твоја одузима ми вид.
Јадна ја риђа и ружна
Кад те видим, обузме ме стид.

Ја сам само шумска звер,
а ти краљ, сунца друг.
Молим те, запевај, својим моћним гласом
развесели тужни луг.''

Чврсто држа гавран
сир у своје кљуну,
ал' кад чу ласкање
охоло се надуну.

Напусти га памет,
кљун отвори, грактат стаде
а сир право
пред лисицу мудру паде.

Зграби лија плен у трену
гавран тад се, касно, прену
очи му сад сир траже
лисица се пренемаже.

„Здрavo да си, луда птицо
сир мени, а наук теби:
да на свету нема лудих,
ни ласкаваца било не би.“

Антонија Настић III/4